

Datum 27 MAART 2018

Postbus 58285, 1040 HG Amsterdam

Ons kenmerk
SBK/97110/HS

Aan de minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid
De heer drs. W. Koolmees
Postbus 90801
2509LV Den Haag

Pagina

Bijlage(n)
Wetstechnische
opmerkingen

Onderwerp
Uitvoeringstoets Verzamelwet SZW 2019

Geachte heer Koolmees,

Bij brief van 29 januari 2018 heeft u UWV verzocht een uitvoeringstoets uit te brengen op het meegestuurde conceptwetsvoorstel Verzamelwet 2019. Het wetsvoorstel wijzigt een aantal wetten op het terrein van het Ministerie van Sociale Zaken en Werkgelegenheid. Het wetsvoorstel behelst onder andere enkele wijzigingen die voortvloeien uit door UWV aangedragen knelpunten in de uitvoering. Daarnaast dienen enkele voorstellen ter verduidelijking en nadere invulling van eerder gemaakte beleidskeuzes en het herstellen van omissies. De beoogde ingangsdatum is 1 januari 2019.

Met deze brief voldoen wij aan uw verzoek en vermelden wij onze bevindingen ten aanzien van de uitvoerbaarheid, de haalbaarheid en de handhaafbaarheid van het wetsvoorstel voor zover het gaat om de voor UWV relevante wijzigingen. Voorts besteden wij aandacht aan de effecten voor de klant, de effecten op de regeldruk en de uitvoeringskosten. Wetstechnische opmerkingen hebben we al gedeeld met uw ambtenaren.

Uitvoerbaarheid

De wijzigingen van artikel 1:4 en 2:43 Wajong, waarmee voor de Wajong het levenlanglerenkrediet wordt uitgezonderd van het begrip studiefinanciering, zijn nog onvoldoende uitgewerkt om een oordeel over de uitvoerbaarheid te kunnen geven.

Evenmin kunnen we een oordeel geven over de uitvoerbaarheid van de wijziging in artikel 33 SUWI. Die moet het mogelijk maken om fiscale gegevens te leveren aan de uitvoerders van private aanvullingsregelingen in het kader van het derde WW-jaar.

In overleg met uw ambtenaren is afgesproken dat SZW en UWV de voornoemde onderdelen de komende weken verder uitwerken. UWV zal op een later moment in een aparte uitvoeringstoets een oordeel afgeven over deze onderdelen aan de hand van de in uw brief genoemde toetscriteria.

De overige wijzigingen in het wetsvoorstel zijn uitvoerbaar.

Haalbaarheid invoeringsdatum

Het wetsvoorstel beoogt de wijzigingen in te laten gaan op 1 januari 2019, met uitzondering van de wijziging betreffende het vervallen van artikel 76, derde en vierde lid, van de WW over het behoud van WW bij scholing na een herbeoordeling in het kader van de Wet terugdringing beroep op de arbeidsongeschiktheidsregelingen. Deze wijziging treedt in werking de dag na publicatie van het inwerkingtredingsbesluit in het Staatsblad.

De beoogde invoeringsdatum is voor UWV haalbaar, mits UWV uiterlijk op 1 september 2018 de opdracht tot implementatie ontvangt. Vinden er nadien inhoudelijke wijzigingen plaats, dan worden die afzonderlijk getoetst op uitvoerbaarheid en haalbaarheid.

Handhaafbaarheid

De wijzigingen die worden doorgevoerd met het wetsvoorstel zijn handhaafbaar.

Effecten voor de klant

De wijziging in artikel 38g Wfsv in verband met de quotumberekening aan de hand van polis/loonaangifte is positief voor werkgevers omdat de betrokken arbeidsbepaalde gedurende de gehele aangifteperiode geldt als doelgroep voor de quotumregeling.

De wijzigingen in artikel 29 ZW betekenen dat de eigenrisicodrager Ziektewet langer ziekgeld dient te betalen over de periode dat zijn (ex)werknemer de aanvraag WIA te laat indient. Als de (ex)werknemer de aanvraag zonder deugdelijke grond te laat doet, heeft hij geen recht op het verlengde ziekgeld. Hij heeft tijdens deze periode evenmin recht op een WIA-uitkering.

Effecten op de regeldruk

De wijzigingen in artikel 29 ZW betekenen dat UWV een besluit over verlenging van het ziekgeld voor de eigenrisicodrager Ziektewet afgeeft als een (ex)werknemer de aanvraag WIA te laat doet. Doet de (ex)werknemer de aanvraag WIA zonder deugdelijke grond te laat, dan kan de eigenrisicodrager Ziektewet bij UWV een beschikking vragen dat er geen recht is op het verlengde ziekgeld. De eigenrisicodrager Ziektewet dient deze beschikking voor te bereiden. Dat brengt in deze specifieke situatie een extra administratieve last met zich mee voor de eigenrisicodrager Ziektewet.

In de gevallen dat een (ex)werknemer de aanvraag WIA zonder deugdelijke grond te laat doet, dient de eigenrisicodrager Ziektewet ten behoeve van de beschikking door UWV namelijk te motiveren waarom er geen recht is op het verlengde ziekgeld. Hij dient aan te tonen dat het reïntegratieverslag op tijd is aangeleverd bij zijn (ex)werknemer, maar dat deze desondanks zonder deugdelijke grond de aanvraag WIA te laat heeft gedaan. Het is aan de eigenrisicodrager Ziektewet om te motiveren waarom naar zijn mening een deugdelijke grond voor de te late aanvraag ontbreekt. UWV toetst dit marginaal.

Uitvoeringskosten

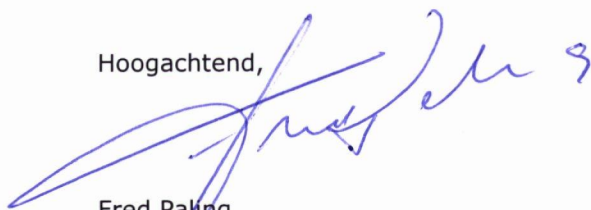
De incidentele kosten bedragen € 0,08 miljoen. Deze kosten zien op het aanpassen van geautomatiseerde systemen, klant- en kenniscommunicatie, klantcontact, handboeken, werkinstructies, opleidingsmateriaal en brieven. De wijzigingen in het wetsvoorstel leiden niet tot structurele kosten.

In deze kostenraming zijn de kosten vanwege de wijzigingen in verband met het levenlanglerenkrediet niet meegenomen. Die nemen we op een later moment op in een aparte uitvoeringstoets.

Tot slot

Ik zie uw reactie op bovenstaande graag binnen zes weken tegemoet.

Hoogachtend,

Fred Paling,
Voorzitter Raad van Bestuur

Wetstechnische opmerkingen Uitvoeringstoets Verzamelwet SZW 2019

Hieronder volgt een overzicht van de wetstechnische opmerkingen bij de wijzigingen in de Verzamelwet SZW 2019.

1. Vervallen bepaling omtrent beslistermijn in diverse materiewetten (al opgenomen in Awb)

Algemeen

Het klopt dat de Awb bepalingen kent over de redelijke beslistermijn, die maximaal acht weken is. Met de Wet beslistermijnen van 2001 zijn de beslistermijnen in onze materiewetten opgenomen (daarvoor waren ze opgenomen in een AMvB). Daarbij is aansluiting gezocht bij het systeem in de Awb, waarbij onderscheid wordt gemaakt tussen redelijke beslistermijnen en vaste beslistermijnen. Daarbij geldt dat een redelijke beslistermijn met een redelijke termijn verlengd kan worden, maar dat een vaste beslistermijn niet verlengd kan worden, tenzij die verlenging in de wet is geregeld. Bij het overnemen van dit systemen in de materiewetten had destijds al volstaan kunnen worden met het uitsluitend regelen van de vaste beslistermijnen en eventuele verlengingen (en later toegevoegde bijzondere verlengingen van de redelijke beslistermijn). Daarvoor is niet gekozen.

Nu vervallen de bepalingen over de redelijke beslistermijn alsnog omdat dit bepaalde voordelen heeft. Er zijn echter ook nadelen, zoals het nadeel dat nu niet langer op één plaats bij elkaar staat welke beslistermijnen voor de betreffende wet gelden. Verder is het in de materiewetten overzichtelijker opgeschreven, redelijke beslistermijn en vaste beslistermijn worden in afzonderlijke artikelen geregeld, terwijl dit in de artikelen 4:13 en 4:14 Awb meer door elkaar loopt. Op zich is het geen onoverkomelijk bezwaar. Wel is van belang dat uitsluitend de overlap met de bepalingen in de Awb vervallen, maar dat specifieke bepalingen blijven bestaan. We gaan hierna per wet na of dit bijzonderheden oplevert.

Artikel VI, onderdeel B (artikel 37 TW)

Geen opmerkingen

Artikel VIII (WW), onderdeel C (artikel 127 WW)

Geen opmerkingen

Artikel XI, onderdeel B (artikel 95 WAZ)

Artikel 95 WAZ vervalt in zijn geheel. Dit artikel kent echter nog een vierde lid, waarin de wetgever de verlenging van de redelijke termijn voor specifiek omschreven situaties al heeft ingevuld. Als namelijk een in het buitenland wonende persoon wordt opgeroepen kan de beslistermijn met maximaal 6 maanden verlengd worden. Het zou heel vervelend zijn als deze bepaling zou vervallen. Deze bepaling is in de wet opgenomen omdat in de praktijk bleek dat in deze situaties de redelijke beslistermijn van 8 weken absoluut niet toereikend was. Voor het merendeel van die gevallen gold dat met een lange verlenging, namelijk van 6 maanden, het overgrote deel van de gevallen wel binnen de verlengde beslistermijn afgehandeld kon worden. Daarin is geen verandering gekomen, hoewel de situatie op zich minder vaak zal voorkomen, nu er geen nieuwe instroom in de WAZ meer mogelijk is. Wij pleiten ervoor om artikel 95 lid 4 WAZ wel te behouden.

In de tekst van artikel 95a lid 2 WAZ zit overigens een fout die wellicht meteen gecorrigeerd kan worden:

‘Indien een beschikking als bedoeld in het eerste lid om andere dan de in het tweede lid bedoelde redenen niet binnen dertien weken kan worden gegeven, wordt de aanvrager daarvan schriftelijk in kennis gesteld onder vermelding van een zo kort mogelijke termijn waarbinnen de beschikking wel tegemoet kan worden gezien.’

De woorden 'om andere dan de in het tweede lid bedoelde redenen' zouden moeten vervallen.

Artikel XVI (artikel 41 IOW)

Artikel 41 vervalt in zijn geheel, terwijl in het vierde lid een verlenging van maximaal 6 maanden is geregeld als informatie is gevraagd aan een persoon of instantie in het buitenland. Het gaat hier dus niet om het oproepen van een persoon uit het buitenland, maar om het opvragen van informatie. Deze verlengingsmogelijkheid is evenals die in geval van oproeping niet opgenomen in de Awb. Wel is er een opschortingsgrond geregeld in artikel 4:15 lid 1 onderdeel b Awb. Deze opschortingsgrond is vergelijkbaar, maar niet hetzelfde. Artikel 41 lid 4 IOW is enerzijds ruimer – 'persoon of instantie buiten Nederland' i.p.v. alleen 'buitenlandse instantie' en 'in verband met het geven van een beschikking' i.p.v. 'redelijkerwijs noodzakelijke informatie' voor de beschikking – en anderzijds mogelijk beperkter, namelijk maximaal 6 maanden terwijl de opschorting wordt voortgezet tot de informatie is ontvangen (tenzij verder uitstel niet meer redelijk is). Het vervallen van geheel artikel 41 IOW, inclusief lid 4, is ondanks de verschillen niet onoverkomelijk.

Artikel XX, onderdeel C (artikel 86b WAO)

Hier geldt hetzelfde voor als voor het vierde lid van artikel 95 WAZ. Ook hier willen we artikel 86b lid 4 WAO behouden, omdat als die situatie zich nog voordoet we de mogelijkheid willen behouden om de termijn te verlengen met (maximaal) 6 maanden.

Artikel XXIV, onderdeel D (artikel 101 Wet WIA)

Ook hier geldt dat het vierde lid van artikel 101 Wet WIA zal moeten blijven bestaan. Anders dan bij de WAZ en de WAO is hier nog wel nieuwe instroom mogelijk.

Artikel XXVI, onderdeel C (art. 72b ZW)

Geen opmerkingen.

2. Bekendmaking en mededeling

Voorgesteld wordt om in bepalingen die regelen hoe wijzigingen in bedragen en percentages worden gepubliceerd het begrip 'bekendgemaakt' te vervangen door het begrip 'meegedeeld'. Voor onze wetten gaat het om de artikelen 9 lid 2 TW, 65I lid 3 WAO, 63a lid 3 Wet WIA, 67i lid 3 WAZ en 3:75 lid 3 Wajong.

In de toelichting wordt opgemerkt dat het woord 'bekendmaking' wordt gebruikt bij kennisgeving van een besluit aan een betrokkene waardoor het besluit zijn werking als rechtshandeling kan verkrijgen en dat bij alle overige gevallen de term mededeling wordt gebruikt. Volgens de toelichting wordt bij deze wijziging de juiste terminologie in de wet gebruikt.

De voorgestelde wijziging is kennelijk gebaseerd op aanwijzing 2.48 van de Aanwijzingen voor de regelgeving. Deze aanwijzing is weer ontleend aan de toelichting op afdeling 3.6 Awb ('Bekendmaking en mededeling'). In de MvT bij de Awb wordt met betrekking tot de begrippen 'bekendmaking' en 'mededeling' het volgende opgemerkt (TK 1988-1989, 21221, nr. 3, p. 81):

'Met de term bekendmaking wordt bedoeld op het zodanig ter kennis brengen van een besluit aan de daarbij betrokkenen dat het besluit zijn werking als rechtshandeling kan verkrijgen. (...). De mededeling onderscheidt zich van de bekendmaking doordat de werking van het besluit daarvan niet afhankelijk is.'

Uit de toelichting volgt dat de term mededeling wordt gebruikt als de kennisgeving van een besluit geen voorwaarde is voor de inwerkingtreding daarvan. In de toelichting wordt het voorbeeld gegeven van de bouwvergunning: de vergunning wordt aan de verkrijger 'bekendgemaakt', terwijl aan onbekende andere belanghebbenden 'mededeling' wordt gedaan van de vergunning.

Bekendmaking aan de verkrijger is voorwaarde voor inwerkingtreding, mededeling aan de andere belanghebbenden is dat niet.

De voorgestelde wijziging betreft artikelen waarin is geregeld dat bepaalde bedragen en/of bepaalde percentages op een bepaalde manier en/of met ingang van een bepaalde dag worden gewijzigd.

Artikel 9 lid 1 TW regelt dat de bedragen, genoemd in de [artikelen 2, 8 en 44f](#), worden gewijzigd overeenkomstig de wijze en met ingang van de dag waarop de bedragen, genoemd in [hoofdstuk 3 van de Participatiewet](#), worden gewijzigd. Artikel 9 lid 2 TW regelt dat de gewijzigde bedragen, bedoeld in het eerste lid, en de dag waarop de wijzigingen ingaan, door of namens 'Onze Minister' worden bekend gemaakt in de Staatscourant. De artikelen 65I lid 3 WAO, 63a lid 3 Wet WIA, 67i lid 3 WAZ en 3:75 lid 3 Wajong, regelen dat het bedrag van de tegemoetkoming arbeidsongeschikten jaarlijks per 1 januari wordt gewijzigd overeenkomstig de tabelcorrectiefactor, bedoeld in [artikel 10.2 Wet IB 2001](#) en dat het gewijzigde bedrag door of namens 'Onze Minister' wordt bekend gemaakt in de Staatscourant.

Naar onze mening is kennisgeving van de hier bedoelde gewijzigde bedragen en/of gewijzigde percentages in de Staatscourant geen voorwaarde voor de inwerkingtreding van die wijzigingen. Die wijzigingen vloeien voort uit de wet zelf. De vervanging van het begrip 'bekendgemaakt' door het begrip 'meegedeeld' in de genoemde bepalingen lijkt ons daarom juist.

Onze wetten kennen echter meer bepalingen waarin het begrip 'bekendmaking' voorkomt, bijvoorbeeld [artikel 16 lid 2 ZW](#) (indexering daglonen), [artikel 19ab lid 5 ZW](#) (o.m. voordracht ontwerp Schattingsbesluit) en de vergelijkbare artikelen in de andere wetten. Wij willen in het kader van de U-toets aan SZW graag de vraag stellen waarom in deze bepalingen het begrip 'bekendgemaakt' niet wordt vervangen door het begrip 'meegedeeld'. Naar onze mening gaat het in deze bepalingen evenmin om 'kennisgeving van een besluit aan een betrokkene waardoor het besluit zijn werking als rechtshandeling kan verkrijgen'. Daarom zou o.i. ook in deze bepalingen het begrip 'bekendmaking' vervangen moeten worden door het begrip 'meegedeeld'.

3. Diverse BES-wetten; invoeging bepalingen over bekendmaking beschikkingen, bezwaar en beroep en advisering

Deze wijzigingen hebben geen betrekking op wetten die door het UWV worden uitgevoerd en zijn ook overigens niet relevant voor UWV.

4. Verhoging maximale onbelaste vrijwilligersvergoeding

(Artikel VIII, onderdeel A, artikel XX, onderdeel A en artikel XXVI, onderdeel A; wijziging artikelen 6 WW, WAO en ZW)

Artikel VIII (WW), onderdeel A

Het gaat om een wijziging van artikel 6 lid 1 onderdeel **e** WW. In het conceptwetsvoorstel wordt echter ten onrechte aangegeven dat de wijziging artikel 6 lid 1 onderdeel **f** zou betreffen. Dat is incorrect. M.a.w., het conceptwetsvoorstel geeft ten onrechte aan dat het zou gaan om een wijziging van onderdeel f. Dit moet zijn een wijziging van onderdeel e. Overigens wordt in het conceptwetsvoorstel in de artikelen XX onderdeel A (WAO) en XXVI, onderdeel A (ZW) wel op juiste wijze vermeld dat het gaat om een wijziging van artikel 6 lid 1 onderdeel e (van de WAO en ZW).

NB 1.

In de ministeriële regeling 'Regeling Vrijwilligerswerk in de WW' (verder: Regeling, met als basis artikel 8 lid 6 WW) wordt in artikel 1, 2e alinea, verwezen naar artikel 2 lid 6 Wet op de Loonbelasting 1964. In laatstgenoemd artikel worden de maximaal onbelaste bedragen genoemd

per maand en per jaar. Wij begrijpen dat deze bedragen per 1 januari 2019 (TK 2017/18, 34700, nr. 34, blg 820240, p. 16 en 63) zullen worden verhoogd.

In artikel 1, 2e alinea van de Regeling wordt echter een maximaal bedrag *per uur* genoemd, uitgesplitst voor betrokkenen jonger dan 22 jaar en vanaf 22 jaar. Als de maximale bedragen per maand en jaar worden verhoogd, ligt het voor de hand dat ook de maximale uurbedragen worden verhoogd. M.a.w.: dienen de maximale uurbedragen in artikel 1, 2e alinea, van de Regeling ook niet te worden verhoogd i.v.m. de verhoging van het maximale maand- en jaarbedrag in artikel 2 lid 6 Wet op de Loonbelasting 1964?

NB 2.

Zoals gezegd wordt in artikel 1, 2e alinea, een uitsplitsing naar leeftijd (< 22 jr ≥) gemaakt als het gaat om de maximale uurbedragen. Daarbij zal - naar wij aannemen - aansluiting zijn gezocht bij de leeftijd waarop het volwassen minimumloon van toepassing is. Per 01-07-2017 is dat vanaf 22 jaar. Echter, met ingang van 1 juli 2019 zal een verdere verlaging worden doorgevoerd naar 21 jaar (tenzij uit een evaluatie van de effecten van de maatregel per 01-07-2017 zou blijken dat er sprake is van aanzienlijke negatieve effecten op de werkgelegenheid (TK 2016-2017, 34 573, nr. 3, pag. 6-8, p. 33). Ligt het dan ook niet voor de hand om in artikel 1, 2e alinea, van de Regeling vanaf 01-07-2019 de leeftijd van 21 jaar te hanteren in plaats van 22 jaar?

5. Wijzigingen Wajong in verband met levenlanglerenkrediet

(Artikel XII, onderdelen A en B; wijziging artikelen 1.4 en 2:43)

Artikel XII, onderdeel A

Voorgesteld wordt in artikel 1.4 lid 1 onderdeel a Wajong om als studerende aan te merken de persoon die studiefinanciering, *niet zijnde het levenlanglerenkrediet*, ontvangt op grond van de Wet studiefinanciering 2000. In de MvT (par. §2.5) staat als motivering, dat voor mensen in de Wajong 2010 en Wajong 2015 het beoogde doel van het levenlanglerenkrediet – het wegnemen van een financiële drempel die de toegang tot het hoger onderwijs en het middelbaar beroepsonderwijs in de weg kan staan – niet wordt bereikt. Met de voorgestelde wijziging wordt dit onbedoelde neveneffect gerepareerd.

Personen die gebruikmaken van het levenlanglerenkrediet worden aangemerkt als jonggehandicapte op grond van het bepaalde in art. 1a:1 lid 1 onderdeel b Wajong. Deze personen hebben geen recht op arbeidsongeschiktheidsuitkering op grond van artikel 1a:2 jo artikel 1a:6. Studerende zijn is immers een uitsluitingsgrond voor het recht op uitkering Wajong 2015.

Naar wij aannemen wijzigt art. 1:4 Wajong op 01-01-2019. Personen op wie op 31-12-2018 nog de uitsluitingsgrond studerende van toepassing was als gevolg van de ontvangst van het levenlanglerenkrediet krijgen met ingang van 01-01-2019 recht op arbeidsongeschiktheidsuitkering. Wordt gedacht aan een vorm van compensatie voor die jonggehandicapten Wajong 2015, die in de periode van 01-09-2017 tot 01-01-2019 vanwege het levenlanglerenkrediet zijn uitgesloten van het recht op uitkering?

Per gelijke datum worden personen met een levenlanglerenkrediet niet langer aangemerkt als studerende, en kunnen niet om die reden worden aangemerkt als jonggehandicapte.

Artikel XII, onderdeel B

De wijziging van artikel 2:43 lid 1 en 2 Wajong is een logisch gevolg van de wijziging van artikel 1:4 Wajong. Wij vinden het wel lastig uit te leggen dat degene met reguliere studiefinanciering wel onder de studieregeling valt en degene met levenlanglerenkrediet vanaf 01-01-2019 niet. Het doel van beide vormen van lening op grond van de Wet studiefinanciering 2000 is in principe immers hetzelfde.

6. Wet financiering sociale verzekeringen; diverse wijzigingen

(Artikel XIII, onderdelen A tot en met J)

Artikel XIII, onderdeel A: Wijziging publicatie herleide tijdvakbedragen premieloon SV en Zvw-loon

- In de artikelsgewijze toelichting staat in de derde volzin "Op grond van artikel 42, zevende lid, van de Zorgverzekeringswet (Zvw) wordt het maximum bijdrageloon over een kalenderjaar vastgesteld waarover de inkomensafhankelijke bijdrage Zvw wordt geheven." De verwijzing naar artikel 42 lid 7 Zvw is onjuist. Lid 7 regelt het verhaalsverbod. We hebben uit ambtelijk contact begrepen dat in een nieuwe tekstversie van de toelichting een juiste verwijzing wordt opgenomen.
- In de artikelsgewijze toelichting wordt voor de premieheffing sv verwezen naar artikel 59 lid 1 Wfsv. Een soortgelijke verwijzing voor de heffing inkomensafhankelijke bijdrage ontbreekt, zou artikel 49 lid 1 Zvw daaraan toegevoegd moeten worden. We hebben uit ambtelijk contact begrepen dat hier naar gekeken wordt.
- In de artikelsgewijze toelichting staat nog de oude, onjuiste vermenigvuldigingsfactor 260/229. Met de publicatie van 28 december 2019 in de Staatscourant nummer 72735 is per 1 januari 2018 het artikel 6.2 van de Uitvoeringsregeling loonbelasting 2011 gewijzigd: voor vakantiebonnen bij meer dan 20 dagen is de factor gewijzigd in 260/230 (was eerst 260/229). We hebben uit ambtelijk contact begrepen dat in een nieuwe tekstversie van de toelichting de juiste vermenigvuldigingsfactor wordt opgenomen.

Art. XIII, onderdelen C t/m G, I en J, onder 2: Vereenvoudiging financiering vrijwillige verzekering

- In artikel 100 onder a Wfsv is een wijziging aangebracht die niet juist lijkt te zijn waardoor een onbedoeld effect ontstaat voor de WW-fondsbelasting. De wijziging gaat verder dan wat geregeld zou moeten worden voor de uitkering vrijwillige verzekering WW. We hebben uit ambtelijk contact begrepen dat de voorgestelde wijziging komt te vervallen.
- In artikel 104 lid 9 (nieuw) wordt verwezen naar de uitkeringen op grond van hoofdstuk III WW over de vrijwillige verzekering van uitkering bij werkloosheid. In de toelichting wordt gesproken over uitkeringen op grond van hoofdstuk II WW. Dit laatste is niet juist. Dit moet zijn hoofdstuk III WW. We hebben uit ambtelijk contact begrepen dat de voorgestelde wijziging wordt herzien.

Artikel XIII, onderdelen H en J, onder 1: Toerekening uitvoeringskosten Ziektewet

De Memorie van Toelichting kan aangescherpt worden op de stelling dat ervoor is gekozen om de uitvoeringskosten te financieren uit het Aof. Voorstel is om de volgende tekst toe te voegen: 'Een uitzondering zijn de uitvoeringskosten van de re-integratie. Deze worden, omdat ze betrekking hebben op publiek verzekerde werkgevers, uit de Whk betaald.'

7. Wet tegemoetkomingen loondomein; loonkostenvoordeel voor 35-minner

(Artikel XXIII, onderdeel A; wijziging artikel 2.6 lid 2 aanhef)

Artikel 2.6 lid 2 onderdeel WTL regelt dat een loonkostenvoordeel mogelijk is voor de zogeheten 35-minner. Verzuimd is te regelen dat het tijdvak van de loondoorbetalingsverplichting van 104 weken, behalve op grond van artikel 24 Wet WIA (vrijwillige verlenging) en artikel 25 lid 9 Wet WIA (loonsanctie), ook verlengd kan zijn vanwege een te late WIA-aanvraag. Om die reden worden artikel 7:629 lid 11 onderdeel a BW (en artikel 76a lid 6 onderdeel a ZW), dat die verlenging regelt, toegevoegd aan de artikelen waarin de wachttijd wordt gecorrigeerd in artikel 2.6 lid 2 en aanhef WTL.

In artikel 29b lid 1 onderdeel b ZW wordt de no riskpolis ZW geregeld voor de 35-minner. Ook in de aanhef van onderdeel b is verzuimd te regelen dat het tijdvak van de loondoorbetalingsverplichting van 104 weken ook verlengd kan zijn vanwege een te late WIA-

aanvraag. Bovengenoemde aanpassing zou dus ook voor dit onderdeel moeten gelden. Wellicht kan deze aanpassing alsnog plaatsvinden.

NB: Anders dan voor het loonkostenvoordeel voor de 35-minner geldt in het kader van de toepassing van artikel 29b ZW niet als voorwaarde dat de werknemer nog in dienstbetrekking moet zijn met de oude werkgever (de tekst van artikel 29b lid 1 onderdeel b onder 2° ZW is met de Verzamelwet SZW 2018 – zie artikel XXXII, onderdeel K - verduidelijkt door daarin expliciet ook te noemen de situatie dat de betrokken werknemer geen dienstbetrekking meer heeft). Dit zou betekenen dat ook de ex-werknemer die ziekingeld betaald krijgt door de ERD ZW en die per EWT minder dan 35% wordt bevonden in principe voor de no riskpolis in aanmerking kan komen. Als wij dit juist zien, dan zou artikel 29b lid 1 onderdeel b aanhef tevens uitgebreid moet worden met 'het tijdvak, bedoeld in artikel 29, tiende lid, onderdeel a, van de Ziektewet' (= de verlenging van de verplichting tot doorbetaling van ziekingeld door ERD ZW over periode van de te late WIA-aanvraag) en 'het tijdvak, bedoeld in artikel 29, tiende lid, onderdeel b, van de Ziektewet' (= de verlenging van de periode waarover de ERD ZW het ziekingeld moet doorbetalen wegens onvoldoende re-integratie-inspanningen, de zogeheten ziekingeldsanctie).

8. Boete voor ERD-WGA bij te late ziekteaangifte

(Artikel XXIV, onderdeel C; vervallen van artikel 85 Wet WIA)

We hebben uit ambtelijk contact begrepen dat artikel 85 WIA komt te vervallen, omdat het overbodig is geworden. De oorzaak ligt in het verleden.

- Artikel 85 WIA is ooit als artikel 9.3a opgenomen in de derde nota van wijziging op de WIA. Het uitgangspunt toen was dat voor de ERD-WGA werd aangesloten bij wat al voor de ERD-WAO gold. In artikel 75d WAO was geregeld dat een ERD-WAO een werknemer niet na 13 weken maar pas na 8 maanden ziek hoeft te melden bij het UWV. Een ruimere termijn dus voor ERD-WAO ten opzichte van publieke verzekerde WAO-werkgevers.
- Nadien zijn de termijnen voor ERD en niet-ERD gelijkgetrokken, naar 42 weken. Dat werd in verschillende wetten geregeld met het onbedoelde gevolg dat voor de ERD-WGA geen boete is geregeld als hij de ziekteaangifte bij einde dienstverband niet tijdig of niet behoorlijk doet en in de ZW wel. Omdat artikel 85 WIA aldus een overbodige bepaling is geworden, wordt het geschrapt.

Het zou de MvT naar onze mening wel ten goede komen als deze verklarende tekst daarin wordt opgenomen. Maar wellicht wordt dan teveel de aandacht gevestigd op het boete-aspect.

9. Verrekenen stage-inkomsten bij zieke werklozen in de ZW

(Artikel XXVI, onderdeel B onder 1 en onderdeel D)

In het artikelsgewijze gedeelte van de MvT wordt bij artikel XXVI, onderdeel B onder 1 en onderdeel D, het volgende gezegd:

'De beoogde inwerkingtreding van onderdeel 4 (voor zover die wijziging ziet op de artikelen 29 en 87 ZW) is 1 januari 2019. ZW-uitkeringen waarop - op de dag van inwerkingtreding van deze wijziging - inkomen in mindering wordt gebracht, zijn uitgesloten van de werking van het gewijzigde artikel 29, zevende lid. Dit is geregeld met het nieuwe artikel 87.'

Ons is niet duidelijk waar de 4 van onderdeel 4 naar verwijst. Wellicht wordt hier 'onderdeel B onder 1 en D' bedoeld, maar dan begrijpen wij de uitleg tussen haakjes weer niet.

